

Екатерина Ненчева

Заглъхна шум...

Загълхна шум, среднощ е,
а образът мил още
не бяга от очи:
с десница ме обвива,
уста в уста ми впива
и трепетен мълчи...

Бледнеят небесата,
усмихва се зората,
но той е все при мен –
и с мене без разлъка,
за радост и за мъка,
остана ще веден!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6500>]